

[Robert Pedersen.]

og som statsminister gennem den stilling, han har taget, understreget, at han er enig i hovedlinjen.

Dernæst gik hr. Poul Hartling over til en vurdering af betydningen af forordet, det præambulære, og indholdet stillet over for stemmeforklaringen, hvor der kunne være nuanceforskelle i opfattelsen af, hvad de enkelte dele betød. Men jeg synes nok, det var en meget voldsom konklusion at stille det spørgsmål, om ikke der var tale om et brud på kontinuiteten i dansk udenrigspolitik. Jeg synes, det er et klart eksempel på, at vi i nuancer vurderer tingene forskelligt, men der er dog ikke tale om, at regeringspartiet eller det radikale venstre ikke fuldt ud bygger sin udenrigspolitik på tilhørsforholdet til Norden, medlemskabet af EF, vores medlemskab af NATO og vores deltagelse i De Forenede Nationer. De fire fundamenter i dansk udenrigspolitik bygger vi stadig på, og der er kun en enkelt situation, hvor vi altså ud fra nuanceforskelle har taget en forskellig holdning.

Så gjorde hr. Ninn-Hansen den betragtning, at sportsresolutionen var anstødelig af mange grunde. Så vidt jeg i en fart har kunnet undersøge, har man haft skiftende resolutioner om sportssamarbejdet med Sydafrika siden 1971-72, altså også i hr. Ninn-Hansens ministertid, og jeg må sige, at de i nogen grad har nytte. Med hensyn til den pression, der skulle øves udefra, har vi gjort opmærksom på i vores stemmeforklaring i De Forenede Nationer, at vi ikke var i stand til at kræve af vores idrætsmænd, at de ikke måtte deltage, det var hver enkelt idrætsmands individuelle ret selv at afgøre, om han ville deltage i stævner og arrangementer med sydafrikanske hold.

Så siger hr. Erhard Jakobsen noget om, at vi skal yde fødevarerhjælp til u-landene. Hvis hr. Erhard Jakobsen havde sat sig ind i, hvad dansk u-landsbistand bestod af, ville han opdage, at det var udpræget humanitær hjælp, det er hjælp til uddannelse, det er medicinalvarerhjælp, det er fødevarerhjælp. Så det kunne hr. Erhard Jakobsen have konstateret, hvis han havde sat sig ind i det.

Og så lige til sidst en enkelt betragtning om hr. Jørgen Juniors indlæg, som jeg ikke tror jeg kan imødegå, så hr. Jørgen Junior kan forstå det. Men når han siger i sit indlæg, at Sydafrika skal ikke slagtes, fordi Sydafrika er et

brohoved i Afrika, som er nødvendigt for på længere sigt at bevare den frie verden, for på længere sigt at bevare det Vesteuropa, hvor man kan tale og skrive frit, så må jeg have lov til at protestere. De danske frihedsgoder er stærkere cementeret end som så. Friheden i Vesteuropa, det demokratiske system, er absolut ikke afhængig af en bastion i Sydafrika. Ja, oven i købet er denne bastion jo en belastning for os, det er derfor, vi diskuterer problematikken. Jeg synes, det er trist for dansk folkestyre, at nogen fra denne talerstol vil påstå, at Sydafrika på nogen måde er en garant for os. Sydafrika er en alvorlig belastning, og det er det, debatten går om. Det er de fleste heldigvis helt enige .

Poul Hartling (V):

Må jeg sige tak til udenrigsministeren og også til socialdemokratiets ordfører for de venlige ord. Jeg kan ikke nå at kvittere meget udfrøligt, for jeg har jo ikke mange minutter.

Udenrigsministeren sagde, at venstres tanke havde været ude for to afsporinger. Nej, så let går det ikke. Det er debatten, så længe som den har udfoldet sig i offentligheden, der har været ude for to afsporinger, og den ene af dem, ja, den gav i og for sig det ærede medlem hr. Hilmar Baunsgaard et tydeligt eksempel på, og da der var flere andre ordførere, der var inde på det samme, må jeg måske sige under ét til hr. Hilmar Baunsgaard og til de andre ordførere noget om det problem. Der var nemlig flere forsøg på at foretage den fortegning eller den afsporing, som jeg taler om. Jeg er lidt bedrøvet over, at også hr. Hilmar Baunsgaard med de forudsætninger, han nu har, kunne finde på det. Han sagde, at venstre ønsker jo, at vi skal indtage samme holdning som de øvrige EF-lande. Nej, venstre har ikke ønsket, at vi skal indtage samme holdning som de øvrige EF-lande, men vi har protesteret imod, at man i en resolution fordømte de lande, der stod os nær, på en måde, som vi ikke synes var rigtig. Det synes regeringen heller ikke.

Jo, siger hr. Hilmar Baunsgaard med en af de sædvanlige Baunsgaardbemærkninger, man må også kunne kritisere sine samarbejdspartnere. Ja, det må man, så godt må samarbejdet være, men det er ikke det, det drejer sig om her, og dér er han ikke engang enig med regeringen, for regeringen ønskede jo ikke at kritisere samarbejdspartnerne. Regeringen har